

A végső kérdés előtt.

Lőn pedig, hogy mikor mentünk a könyörgésre, egy szolgálóleányka jöve előnkbe, kiben jövendőmondásnak lelke vala, ki az ő urainak nagy hasznót hajta jövendőmondásával. Ez követvén Pált és minket, kiált vala, mondván: Ezek az emberek a magasságos Istennek szolgálói, kik néktek az idvességnek útját hirdetik. Ezt pedig több napon át mivelte, Pál azonban megbosszankodván, és hátrafordulván, mondá a léleknek: Parancsolom néked a Jézus Krisztus nevében, hogy menj ki belőle. És ki-méne abban az órában. Látván pedig annak az urai, hogy keresetüknek a reménysége elveszett, megfogva Pált és Silást, vonák a piacra a hatóságok elé. És odavezetvén őket a bírákhoz, mondának: Ezek az emberek zsidó létükre megháborítják a mi városunkat, És olyan szertartásokat hirdetnek, melyeket nem szabad nekünk bevennünk, sem cselekednünk, mivelhogy rómaiak vagyunk. És velök egyben feltámad a sokaság ő ellenök. A bírák pedig letépetvén ruháikat, megvesszőztetéék őket. És miután sok ütést mértek rájuk, tömlőcbe veték őket, megparancsolva a tömlőtartónak, hogy gondosan őrizze őket. Ki ilyen parancsolatot vévén, veté őket a belső tömlőcbe és lábaikat kalodába szorítá. Éjfél tájban pedig Pál és Silás imádkozván, énekel dicsőíték az Istent. A foglyok pedig hallgatják vala őket. És hirtelen nagy földindulás lőn, úgyannyira, hogy megrendülének a tömlőc fundamentumai és azonnal megnyílnak az ajtók mind, és mindnyájoknak a bilincsei feloldódnak. Fölserkenvén pedig a tömlőc tartó és látván, hogy nyitva vannak a tömlőcnek ajtai, kivonva fegyverét, meg akará magát ölni, azt gondolván, hogy elszöktek a foglyok. Pál azonban nagy lenszóval kiálta, mondván: Semmi kárt ne tégy magadban; mert mindnyájan ill vagyunk! Az pedig világot kérve beugrott és remegve borult Pál és Silás elé. És kihozván őket, mondá: Uraim, mit kell nekem cselekednem, hogy idvezüljek? Azok pedig

mondának: Higj az Úr Jézus Krisztusban és idvezülsz mind te, mind a te házadnépe! És hirdetéék néki az Úrnak ígését és mindazoknak, kik az ő házánál valának. És az magához vévén őket az éjszakanak azon órájában, megmosá az ütésektől; és megkeresztelkedék azonnal ő és az övéi mindnyájan. És bevívén őket házába, asztalt teríté nekik és egész háznépével egyben örvendeze, hogy hitt az Istennek. (Apostolok Cselekedetei: 16, 16-34.)

Hatalmas történet. Minden vonásában az üdvösség és szabadítás ama nem kevésbbé hatalmas történetére emlékeztet, mely az evangéliumok üdvözítője körül végbement. Itt éppen úgy, mint ott, magunk előtt látjuk az ember teljes és mélységes nyomorúságát. Éjszaka van körülöttünk. De *egy* csapással, igen, valóban *egy* csapással, *egy* helyen, *egy* férfi által széttörik ez az éjszaka. „Higj az Úr Jézus Krisztusban“ hangzik tüstént a sötétség közepette. Világos lesz. Ez a fény az éjszaka leg-sötétebb helyén tör elő, bizonyosságul annak, hogy itt nem valami zavartalan és egyszerű, hanem komoly és kemény dologról van szó. A börtön mélyéből, véresre vert és megbilincselte ember szájából tör elő a Jézus Krisztus neve, mint annak a neve, a ki a világ sötétségét nappallá változtatja.

A mai vasárnap az egyházban régóta az epifania nevet viseli. És ez Jézus Krisztus földi megjelenésének napját jelenti. Miképpen ünnepelehetnők meg ezt a napot méltóbban, mintha engedjük, hogy ez a hatalmas történet szóljon hozzánk. Mert nem kérdés: epifania az ember nyomorúságának éjjelét és a Jézus Krisztus nevét jelenti, aki mint fénylő csillag áttör ezen az éjszakán.

Éjszaka van körülöttünk. Valóban egy éjszakába, igazi mély sötétségbe nézünk bele mindjárt, ami ebben a szóban van benne: „pogányság“. Azonban őrizkedjünk attól, hogy a pogányságra és képviselőire büszkén tekintsünk alá. Ha jól megnézzük, gazdag és virágzó kulturvilágban találjuk magunkat, miközben az apostolt világot bejáró utazásaiban megtekintjük. Azok a városok, mint Filippi, vagy Efezus és Korinthus, olyan helyek voltak, ahol hazájuk volt a művészeteknek és tudományoknak. S még hozzá virágzó kereskedelmi központok. Gazdaság és képzettség uralkodtak bennök. Tehát — és ez különösen ma érvényes — nem szabad a pogányságot egynek venni kulturálatlansággal, tudás és képességben való hiánnyal. Ellen-